

AVUI, dissabte, 12 d'abril del 1986

Dimarts vinent comença a Barcelona el XXXII Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals. El Casal del Metge i el Palau de la Música en seran els escenaris i la clausura tindrà lloc al Saló de Cent de l'Ajuntament, el dilluns dia 28. La repercussió que ha assolit el concurs

arreu del món era impensable en els primers moments. Avui, nous valors de pertot vénen a Barcelona a demostrar les seves aptituds. La capital catalana es projecta enllà del món i Maria Canals teoriza que la música és una eina per a fer país.

Canals: «La música és el vehicle més important per a fer país»

Antoni Batista

Barcelona. — «La música va més enllà de la llengua i és el vehicle més important per a fer país, encara que no ho sembli. Jo m'he preocupat tota la vida d'escriure el català, però comprenc que la música és més important que la llengua per a fer país, perquè va més enllà. Crec que els músics que hem pogut travessar fronteres fem més país que molta gent que pensa que en fa molt tancant-se. Certs polítics no ho acaben de veure així i és una llàstima. Jo em sento terriblement arraelada a la meua terra, però sempre mirant més enllà, no tancada aquí dintre: arrelada fort però perquè les nostres branques surtin a fora». A casa de Maria Canals, s'hi respira la música. Un piano de cua, una partitura original d'Albeniz, dedicada al seu pare, com una foto de Pau Casals, una del mestre Eduard Toldrà... Maria Canals va néixer en el si d'una família de músics. El pare era catedratic al Conservatori i la mare, la seva auxilliaria. Tenien piano a Barcelona i en dues cases a fora. Als quatre anys, Maria Canals ja maldava per posar les mans damunt el marfil, «però, el pare, l'esgarri-faven els nens prodigi i no vaig començar a estudiar fins als set anys». Després, ja va endinsar-se en els coneixements de l'instrument i de les mil filosofies que comporta la música. Va ser deixeble, a més del seu pare, de Ricard Viñas, Henri Gagnebin i Lluís Millet.

Maria Canals, la gran esperança dels nous valors

aules. Juntament amb el seu marit, Rosend Llates, va fundar l'acadèmia de música Ars Nova. A l'acadèmia i al concurs internacional que porta el seu nom, s'hi dedica plena atenció. Pel contacte permanent amb els seus deixebles i per l'experiència pròpia acumulada, sap que «el músic neix i es fa» i que el binomi no admet gaires decantacions. «Si una persona no té els dots bàsics, no pot ser músic, però els dots sense una bona orientació pedagògica es poden malmetre. I cal també voluntat de treball; sense voluntat de treball no hi ha res a fer».

L'aprenentatge del piano és dur. La columna vertebral se'n ressent, els ulls s'enfronten a l'esquizofrènia de llegir simultàniament dos pentagrames, els colzes han de fer un cert joc complicat i els dits no es poden permetre cap lapsus d'agilitat. «Avui —diu Maria Canals— els pianos pesen més i s'ha hagut de trobar la manera de rendir el màxim amb el mínim esforç. I com que ara les sales de concert són molt grans, no es pot tenir una tècnica superficial, s'ha hagut d'anar a una tècnica profunda. S'ha arribat a una tècnica de sonoritat ampla però no densa».

—Quin és l'autor més difícil d'interpretar?

—Beethoven és un autor molt difícil de penetrar, de comprendre. Al concurs veiem que els qui fan bé Bach i Beethoven acostumen a sortir-se bé de tots els altres.

—Què li sembla la música contemporània, els interpres que no sols toquen el piano convencionalment, que el colpegen amb els colzes, que polsen les cordes directament dins la caixa de ressonància.

—Miri, que facin el que vulguin. Hi poden haver coses interessants. Jo no sóc tancada a la música d'avantguarda, però sempre amb la condició que es faci música. En totes les estètiques pot haver-hi coses bones.

El Concurs Internacional d'Execució Musical Maria Canals de Barcelona data del 1954, i des del 1958 és membre de la Fédération des Concours Internationaux de Musique. En quany arriba a la seva trentaduesena edició. Tot va començar quan Maria Canals va covar la il·lusió que la capital de Catalunya fos un centre d'expansió musical per a descobrir nous valors, com ho eren d'altres ciutats europees. Van començar amb catorze inscrits; amb el temps la xifra va anar multiplicant-se i el resultat és de quatre mil set-cents participants.

—Què és la música, per vostè?

—La música és la meua vida. No concebria la meua vida sense la música. És una mica com ser cristià, que és una forma de vida; doncs la música també forma part de la meua vida; la música forma part de la vida d'una persona si la sent intensament.

Després d'una dedicació concertística, Maria Canals va canviar els auditoris per les

Barcelona

Dos policies beguts van ferir tres noctàmbuls

Barcelona. — Els policies nacionals Fulgencio Faustino de Miguel de la Iglesia i Luis Rubio Mazón han estat posats a disposició judicial després d'haver disparat trets contra uns viants a la Rambla. Segons alguns testimonis, els policies sense uniforme estaven beguts i van posar-se a amenacar gent i a pegar-li ahir a quarts de quatre de la matinada.

Les bales que dispararen els dos policies van ferir al braç de José Fernández Rodríguez i li van trencar l'os del muscle; també li van danyar l'esquena, però les lesions han estat qualificades de lleus. Dos transeunts més han estat ferits en aquest incident i tenen rascatades produïdes per bales.

Mentre el jutge decideix què s'ha de fer amb els delinqüents, se'ls han retirat els atributs de policia i romanen sospesos de sou i feina. Els dos delinqüents també haurien de ser atesos de ferides menys greus i lleus, respectivament.

«Em fascina mirar les coses des d'angles diferents»

—Quin és el paper de l'interpret en relació amb l'autor?

—Una obra musical és un camp de possibilitats per al qual l'ha d'interpretar, i cadascú de nosaltres, amb la nostra sensibilitat i personalitat, hi veiem una parcel·la o una altra.

—Dins la seva escala de gustos, què hi ha al costat de la música?

—Les lletres. Jo volia estudiar, a més a més, dret o filosofia, perquè sempre m'ha atret mirar-me les coses des de diferents prismes: em fascina mirar les coses des d'angles diferents. També m'agrada molt d'estar amb els amics: per a mi els amics representen moltsim.

AVUI

DEL DIUMENGE

Al número de demà, 13 d'abril

L'equilibri crític de Narcís Comadira

Jordi Coca: l'estructura selvàtica

El retorn dels anys seixanta

Un repte històric per al cinema català

Articles de Pere Calders, Joan Perucho, Marie-Claire Uberquoy, Rafael Vallbona, Alfred Bosch i Julià Guillaumon

A a més a més, com cada diumenge,

L'AVUI DEL JOVENT

Un conte de Joaquim Carbó. Llibres i discos. Còmics. Jocs i entreteniments

